SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1932 | 81. AARGANG

FLERE BEVISER.

Af Patriark *James H. Wallis.*

Det Britiske Medicinske Selskab har netop afsluttet en Konference i London, der blev afholdt til Minde om Hundredeaarsdagen for dets Fodsel. Den Periode, det har eksisteret, løber omtrent parallelt med den Aabenbaring, der er kendt som Visdomsordet, der blev givet til Profeten Joseph Smith i Aaret 1833. I Virkeligheden, dets Fodsel kom kun nogle faa Maaneder før denne Aabenbaring. Det er bemærkelsesværdigt, hvorledes disse store Sandheder, som blev givet i denne Aabenbaring, blev bekræftet i Emner, der blev behandlet af de fremtrædende Videnskabsmænd, der talte til vedkommende Forsamling. Dette gjaldt særligt Spørgsmaalet om Diæt og Fodens Virkninger paa det menneskelige Legeme. Ved Opdagelsen af Vitaminerne blev Nødvendigheden af at skaffe de aktive Principper i den naturlige Føde lagt for Dagen. En af Talerne erklærede sig meget stærkt imod »for megen Behandling af de naturlige Fødemidler af Møllere og Kokke«, under Diskussionen angaaende Betydningen af det hele Hvedemel, og Nødvendigheden af Forandring i Brugen af og Tilberedelsen af Føden.

Ved dette Møde blev der nævnt en Række Sygdomme, der for faa Aar tilbage blev regnet til dem, der nødvendigvis krævede Operation, men som nu havde vist sig at blive bedret

og i nogle Tilfælde helbredet ved Hjælp af rigtig Kost. I Virkeligheden, de Regler, som blev givet i Aabenbaringen angaaende den rigtige Levemaade og den deraf følgende Beskyttelse af Legemet mod Sygdom, blev bekræftet i de Taler, som blev givet ved dette Møde af Videnskabsmænd, der er anerkendte som Autoriteter med Hensyn til hygiejniske Love. De blev derved Vidner om de guddommelige Sandheder, der findes i Visdomsordet, uden noget som helst fra deres Side, ja, muligvis uden at de en Gang havde Kundskab om, at noget saadant eksisterede.

Visdomsordet blev givet, længe før noget saadant var antydet eller kendt af Videnskabsmændene. The, Kaffe, alkoholholdige Drikke og Tobak, der i hine Dage blev foreskrevet og benyttet af Medicinens Mænd som et Middel mod forskellige Sygdomme, blev i denne Aabenbaring erklæret at være skadelige for Legemet. Hvorfor dette var saa, var ikke kendt paa det Tidspunkt med Undtagelse af, at »Herren havde befalet det«. Den Kendsgerning, at de indeholdt giftige Bestanddele og derfor var nedbrydende for det menneskelige System, var ikke sagt i saa mange Ord. Men paa Grund af de Ønder, som er en Følge af at benytte disse Ting, aabenbarede Gud denne Kundskab næsten ved Begyndelsen af hans Værk for »de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage«. Gradvis har videnskabelige Undersøgelser efter den Tid vist, at giftige og fordærvelige Stoffer indeholdes i disse forbudte Ting, og Medicinens Mænd har ophørt med at foreskrive disse Ting som Medicin og indrømmer ubevidst Sandheden af den Aabenbaring, de fra først af latterliggjorde.

Det er derfor interessant at lægge Mærke til, hvorledes den moderne Videnskabsmands Opdagelser stemmer overens med Kristi Evangeliums Sandheder, saaledes som det blev aabenbaret gennem hans Profet i denne Tid og Slægt. I Sandhed, de Sidste Dages Hellige vil i alt dette se et stærkt Vidnesbyrd om Guddommeligheden af den aandelige og timelige Plan for Frelse, som de har anerkendt, og leve Visdomsordet saaledes, som Herren befaler. Han har fortalt os angaaende de Ting, vi skal spise, og de Ting, vi skal afholde os fra. Han er Skaberen af vore Tabernakler, og han er den rette til at fortælle os, hvorledes vi skal tage Vare paa dem. »Alle de Hellige, der ihukommer at holde og gøre efter disse Ord og vandrer i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben. Og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; og de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.«

I Sandhed, med saadanne Løfter som disse og med det Vidnesbyrd, at Videnskaben bekræfter de Sandheder, som findes i Visdomsordet, vil ethvert Medlem af Kirken leve for disse vidunderlige Velsignelser og bevare deres Legemer, saaledes som Herren siger. Ingen er for svag til at gøre dette, thi Herren siger selv, at Visdomsordet er »givet som Princip med Forjættelse, afpasset efter de svages Forfatning, ja de allersvageste blandt alle de Hellige, som er eller kunne kaldes Hellige«.

PRÆSTEDØMMET

LEKTIE FOR KREDSLÆRERNE FOR SEPTEMBER MAANED.

Herren holder, hvad han lover.

I de sidste 102 Aar har vi nydt det Privilegium at vandre i Lyset af guddommelige Aabenbaringer. »Kundskab frelser Menneskeheden«, sagde den første Profet, og vi har haft Anledning til at bevise Sandheden af disse Ord. Det er med den dybeste Taknemmelighed, vi skuer ind i det Aarhundrede, som er gaaet. Det er en eneste Kæde af tydelige Bevis paa Guds Naade og Godhed.

Vi erindrer med Taknemmelighed en lille Flok Mennesker, der var villige til at ofre alt, hvad de havde, endog Livet, for den nylig aabenbarede Sandhed og for at opnaa Opfyldelsen af de dermed forbundne Forjættelser. Nogle faa Aar senere ser vi Frugterne af denne Tro paa den Almægtiges Kraft. Blomstrende Marker og Enge, smukke Hjem, harmonisk Familieliv, Fred, Glæde og Lykke var deres urokkelige Tros Velsignelser. Altid, naar vi studerer de Helliges Historie ned igennem Tiderne, finder vi, at det samme er Tilfældet. Ingen, der sætter sin Lid til Herren, behøver at blive skuffet. »Frygt ikke, du lille Hjord — Herren holder, hvad han lover.«

DEN DANSKE MISSION.

FØDSELSDAG I RANDERS.

Broder Jens Ørum Christensen af Randers Gren fejrede for kort Tid siden sin 70-Aars Fødselsdag. Han modtog den Dag Besøg og Lykønskning fra sine Børn, Børnebørn og mange Venner.

Broder Christensen blev født den 28. Juli 1862. Han blev omvendt til Evangeliet og døbt i 1898. Han virkede som

Grensforstander i Randers Gren fra 1914 til 1920, og ligeledes for et Aar i 1922. Han var ogsaa Sondagsskoleforstander i 5 Aar. For nærværende Tid indehaver han Stillingen som anden Raadgiver i Grenens Forstanderskab. Han har altid betalt en ærlig Tiende og har altid været en trofast og flittig Arbejder i Kirken.

For Tiden er han ved godt Helbred og er aktiv i Udførelsen af sine Pligter, og hans Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed giver ham Glæde og Lykke. *F. S. P.*

BESØG I KØBENHAVN.

Dr. G. O. Russell, som er Professor ved Ohio Stats Universitet, besøgte Kobenhavn i Midten af August Maaned og talte til de Hellige i Kobenhavns Gren Sondag den 14. August med Præsident Holger M. Larsen som Tolk.

Dr. Russell udførte for ca. 22 Aar siden en Mission til Tyskland.

DØDSFALD I KØBENHAVN.

Ældste Edmund R. G. Andersen, Medlem af Kobenhavns Gren, afgik ved Doden den 14. August 1932 efter et langt Sygeleje.

Broder Andersen blev fodt i Kobenhavn den 5. Marts 1870 og døbt i 1888.

Begravelsen foregik fra Kirken paa Priorvej 12, Torsdag den 18. August Kl. 1. Begravelseshojtideligheden blev ledet af Forste Raadgiver i Forstanderskabet, Ældste Thorvald Bregentoft, og aabnet med Salmen »O min Fader, du som troner«. Bon af Ældste Soren Christensen. Derefter sang man Salmen »Kirkeklokke, ej til Hovedstæder«. Derefter var der Taler af Ældste Thorvald Bregentoft og Missionspræsident Holger M. Larsen. Begge Talerne omtalte den Afdodes Trofasthed mod Evangeliet trods langvarig Sygdom og nævnte særlig, hvorledes han havde været et meget trofast Medlem af Kobenhavns Grens Sangkor.

Efter at Salmen »Nærmere Gud, til dig« var afsunget, var der Taksigelse af Distriktspræsident Claude E. Bird.

Baaren blev derefter fort til Vestre Kirkegaard, hvor Missionspræsident Holger M. Larsen indviede Graven, hvorefter Salmen »Jeg er træt og gaar til Ro« blev afsunget.

De Efterladte ønsker paa denne Maade at frembringe deres hjertelige Tak for al Deltagelse.

(Bedes venligst optaget i »Bikuben«.)

HJEMMET.*

1. *Almindelige Mennesker.* Denne Lektie omhandler en typisk Familie af Sidste Dages Hellige. Beretningen er helt i Overensstemmelse med Sandheden i enhver Detail. Selv om denne Familie er mere eller mindre ideel, saa findes der Tusinder af andre, der ligesaa godt kunde tjene Hensigten.

Hjemmet er den grundlæggende Faktor i Civilisationen og har maaske en større Indflydelse for alt, hvad der er godt, end alle andre Ting tilsammen.

2. Faderen var opdraget i et Pionerhjem og var derfor vant til haardt Arbejde og Nøjsomhed. Han var ogsaa blevet opdraget til de Sidste Dages Helliges Tro og var overbevist om dens Sandhed. Moderen var af schweizisk Afstamning og var kommet til Utah, endnu før hun var 20 Aar. Ved den yderste Flid og Sparsommelighed var det lykkedes for hende at spare saa mange Penge sammen, at hun kunde sende saa mange Penge til Forældrene, saa at de kunde komme efter. I Mellemtiden boede hun hos en Enke efter en af vore kirkelige Ledere og var derfor i rigelig Besiddelse af Evangeliets Aand.

3. Da Tiden kom, at disse unge Mennesker skulde giftes, fik de en Anbefaling i Templet og blev beseglet til hinanden for Tid og al Evighed. En lille Fest blev i den Anledning afholdt hos Mandens Moder, hvor en Skare Venner glædede sig med dem. Deres Pengemidler var saa smaa, at de kun kunde skaffe sig et yderst beskedent Hjem. Men deres Glæde var usigelig stor.

4. I Tidens Løb kom der 8 vidunderlige Børn til deres Hjem, 4 Drenge og 4 Piger, og alle havde et sundt Legeme og en sund Sjæl. Eftersom de voksede til, tilegnede de sig mere og mere de vidunderlige Egenskaber, som deres Forældre i saa fuldt Maal var i Besiddelse af. De opdrager nu selv Familier, som respekteres af alle, som kender dem. Faderen og Moderen er begge gaaet til Hvile, priset af Mennesker og anerkendt af vor Himmelske Fader.

5. Den Gave at faa opdrage en god Børneflok er en af de største Velsignelser, et Menneske kan stræbe efter. Det er en Gave, som er for alle, rig og fattig. Den Fader og Moder, vi hører om i denne Lektie, var i en særlig Grad velsignet i denne Henseende. Et lille Overblik over deres Liv kan maaske hjælpe os til at opdage, hvorfor de var saa velsignede med Hensyn til deres Familie.

6. Helt fra Begyndelsen udviste de den dybeste Kærlighed til deres Børn, og denne Kærlighed blev gengældt paa det

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 11. Septbr.

varmeste. Det hændte aldrig, at et Barn kom til dem for at fortælle dem om en Sorg eller Glæde, uden at Forældrene med den storste Interesse lyttede til, hvad de havde at sige, helt til de var færdige. Alt, hvad der var af Betydning for deres Børn, var af Betydning for dem.

7. *Samarbejde med deres Børn.* Faderen plejede at arrangere det saaledes med sine Drenge, at naar de hjalp ham med et eller andet Arbejde, saa hjalp han dem med deres. Derfor kunde han gaa hjem fra Marken midt paa Eftermiddagen for at reparere et Stykke Legetoj for et af sine Børn. Hans Ord til et Barn var mindst ligesaa helligt som hans Ord til en Mand. En af hans Sønner erklærede nyligt, at det havde aldrig hændt, at hans Fader havde undladt at opfylde et Løfte, uanset hvor ubetydeligt det kunde synes. Akkurat det samme var Tilfældet med Moderen og hendes Døtre.

8. Da Børnene blev gamle nok til at faa Venner, blev de alle ønsket velkommen i Hjemmet. Men det var ikke et Hjem, hvor de unge samledes i ét Rum og Forældrene i et andet. De unge Gæster følte, at de var velkomne, og de nød fuldt ud de ældres Nærværelse. Forældrene søgte ikke at kontrollere de unges Samtale. De unge Mennesker i Nabolaget elskede dem, fordi de til Gengæld elskede de unge.

9. Manden tilegnede sig stor Dygtighed i at lave de forskellige Slags hjemmelavet Konfekt. De, der kendte ham bedst, sagde, at han gjorde dette kun for at glæde og underholde de unge, og om dette var Tilfældet, var det et meget diplomatisk Træk. Naar de unge kom til hans Hjem, var en lille Hentydning alt, hvad der var nødvendigt, og snart var hele Gruppen ivrigt beskæftiget med at lave Konfekt, og han var Lederen for det hele. Han glædede sig ligesaa meget som dem, thi naar de var lykkelige, var han lykkelig.

10. Denne Familie plejede, sammen med nogle indbudte Venner, at tilbringe en eller flere Uger hvert Aar oppe i Bjergene. Under dette Ophold blev Baandene mellem Forældre og Børn knyttet endnu fastere end nogensinde før. Undertiden, naar en Fader sidder ved Bredden af en Flod sammen med sin Søn eller bestiger et Bjerg sammen med ham, lærer de to hinanden at kende bedre og elske hinanden mere. Og Lejrbaalet om Aftenen med Sang og Fortællinger var en passende Afslutning paa Dagen.

11. I de senere Aar havde de deres lykkeligste Stunder, naar Børnene kom hjem, og Moderen havde beredt en festlig Modtagelse for dem. Fra det Øjeblik, hendes hjertelige Velkomsthilsen lod, herskede der idel Glæde. Et festligt Maaltid blev nydt, og derefter samledes Familien om Ildstedet, hvor der

blev sunget og fortalt Historier. Og tilsidst gik Børnene bort med Forældrenes kærlige Velsignelser og Godnathilsener lydende i deres Hjerter.

12. *Arbejde i Kirken.* Forældrene var ligesaa oprigtige i deres Arbejde i Kirken. Faderen var i mere end 20 Aar Korleder, og efter at han var aflost, hjalp han altid til, naar den regulære Sangleder ikke var til Stede. Hans Ledelse var en saadan Inspiration til Koret, at det ikke var tilfreds med at synge paa de regulære Møder, men det afholdt talrige Koncerter og Underholdninger. Ogsaa som Forstander for Søndagsskolen udførte han et vidunderligt Arbejde, og Hundreder af Mennesker er blevet gjort til bedre Mennesker paa Grund af deres Kontakt med ham i denne Stilling.

13. Moderen var ogsaa flittigt beskæftiget med lignende Arbejde. Hendes Hovedarbejde indenfor Kirken var viet den Kvindelige Hjælpeforenings Arbejde. Men ogsaa paa andre Omraader var hun virksom. Og overalt, hvor hun kom, bragte hun Glæde og Trost til ensomme, syge, nødlidende og andre, som behøvede hendes Hjælp.

14. I den tunge Krigstid i 1918 havde Biskoppen bedt dem om at berede et Program for en Underholdning i Wardet. Dette begyndte de at gøre, og snart var alt rede, men den Dag, da Underholdningen skulde finde Sted, modtog deres yngste Søn Ordre til øjeblikkelig at slutte sig til en Militærlejr i Østen. Der synes ikke have været nogen Tvivl i Forældrenes Sind med Hensyn til, hvad de skulde gøre, siden Festen vilde blive ødelagt, dersom de ikke kom. Faderen og en af Brødrene gav den afrejsende Soldat en Velsignelse med Løfte om, at han vilde komme rask hjem igen, og derefter bød Faderen Farvel og begav sig til deres Arbejde med Festen. Slægtninge fulgte den unge Soldat til Stationen og vinkede Farvel, idet Toget gik ud i Natten.

15. De, der kendte Familien, sagde, at Forældrene aldrig behøvede at fortælle Børnene Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter i Kirken, men at der var den tillidsfulde Forstaaelse mellem dem om, at dette var saaledes, og at det var tilstrækkeligt for Børnene. Derfor var hvert eneste Barn i Familien aktivt indenfor Kirken.

16. En af de vidunderlige Ting var, at Forældrene fortsatte at have en sympatisk Interesse for alt, hvad deres Børn gjorde. En af deres Sønner blev Livsforsikringsagent, men af en eller anden Grund syntes Forældrene ikke meget om denne Beskæftigelse. Men øjeblikkelig søgte de at sætte sig ind i Sønnens Forhold og undersøge den nye Stilling i enhver Henseende, og deres Fordom forsvandt. En anden Søn kom hjem fra Skolen med en Opfattelse af forskellige Ting,

som var en Smule forskellig fra deres egne. Men i Stedet for at følge den letteste Vej, nemlig at tage en afgjort Afstand fra, hvad han sagde, søgte de at forstaa ham og hans Synspunkter. Naar Forældrene er villige til at ræsonnere med deres Børn i Stedet for at dominere dem, bliver der altid gode Resultater.

17. Otte stærke Børn er tilbage. En af Sønnerne er Politimand, én er Forretningsmand, én er Professor og én er Tandlæge. Alle er de kendte og agtede Mænd paa deres Omraader. Alle Døtrene er Modre, der forherliger deres Kald, ligesom deres egen Moder gjorde. En Fader og Moder, der kan opdrage en Familie som denne, er i Sandhed Guds Medarbejdere.

18. Der er en, der har sagt, at Kærlighed alene vil regere Verden, og der er i Sandhed ingen, der vil benægte, at den var en mægtig Faktor til at frembringe disse gode Resultater. Ingen Anstrengelse var for stor, naar den kunde bringe Glæde til andre. Disse Egenskaber, parret med en dyb Visdom, gav disse Forældre en Indflydelse over deres Familie og Venner, der i en lille Maalestok kan sammenlignes med Guds Magt.

Spørgsmaal.

1. Hvilken Rolle spiller Hjemmet for Civilisationens Fremgang eller Tilbagegang?
2. Hvorledes kan Forældre bedst opnaa deres Børns Tillid?
3. Hvad kan Forældre gøre for at hjælpe deres Børn til at blive mere interesserede i deres Hjem og finde mere Glæde i dem?
4. Hvorfor skulde Forældre søge at lære at forstaa deres Børns Idéer og Ønsker?
5. Hvorledes kan man bedst hjælpe Børnene gennem Livet — ved Tvang eller ved at benytte Fornuftsgrunde?

FRIVILLIGE GAVER.*

1. *Midler for Indsamlingen.* I Modsætning til hvad der praktiseres af andre Kirker, foretages der i Almindelighed ikke Indsamlinger i Forsamlinger af Sidste Dages Hellige. Og naar nogen som helst Gave bliver taget, bliver der gjort Anstrengelser for at tilse at Gaverne staar i Forhold til Giverens Evne til at give. Paa den anden Side er den almindelige Praksis med offentlig Kollekt Genstand for alvorlig Kritik. For det første plejer det ikke at frembringe de bedste

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 18. Septbr.

aandelige Resultater at forene Pengespørgsmaal med religiøs Tilbedelse. De, der er i Forsamlingen og ikke har Raad til at betale, bliver generet derved. Derfor er der en Mulighed for, at Folk i denne Stilling vil holde sig borte, naar de maaske ellers vilde være til Stede. Men ofte er disse Folk til Stede og giver Bidrag, som de ikke har Raad til. Og de rigtige velstaaende Mennesker er sjælden til Stede ved saadanne Anledninger og faar derfor ikke Anledning til at bringe dette Offer, saa Byrden er ikke ligeligt fordelt.

2. *Tiende.* I 1838 modtog Joseph Smith en Aabenbaring fra Herren, der fremsatte sin Vilje med Hensyn til Tiendebetalingen. Læs Pagtens Bog det 119. Kapitel.

3. Fra den Tid og indtil nu har Kirkens Hovedindtægt bestaaet af Folkets Tiende. I adskillige Aar, efter at Folket var kommet til Klippebjergene, betalte de hovedsageligt deres Tiende i Varer. Disse forskellige Produkter blev taget af Forraadshusene og omsat. Men tilsidst blev dette en saa stor Affære, at Folket blev opmuntret til at betale deres Tiende i rede Penge, og dette er nu den almindelige Praksis.

4. Aabenbaringen har givet Anledning til en Del Diskussion om, hvad der menes med fuld Tiende. Der er enkelte Mennesker, der har ført Regnskab over de forskellige Udgifter og lign., og som er kommet til det Resultat, at det nærmest er Herren, der staar i Gæld til dem. Men dette er naturligvis en Undgaaelse af Aabenbaringens Aand, som tydeligt viser, at man skal betale en Tiende af det, som Herren skænker én aarligt. Men selv om dette er Tilfældet, saa maa det nøjagtige Beløb bestemmes hovedsageligt af Giveren. Dersom en Mand er virkelig omvendt til Tiendeloven, saa vil han ikke forsøge at bedrage Herren, thi han vil vide, at alle Velsignelser er betinget af en trofast Opfyldelse af ens Pligter. Det er langt bedre at give for meget end for lidt.

5. Kirkens Medlemmer bliver tilskyndet til at betale deres Tiende ved den Tid, deres Indtægter bliver modtaget, snarere end at vente til Aaret er omme. Da er det ofte meget vanskeligere at betale det. Det er meget lettere og meget enklere at betale hver Maaned eller hver Uge.

6. Tienden anvendes af Kirkens Generalautoriteter hovedsageligt til følgende Hensigter: Bygning og Vedligeholdelse af Mødehuse, til at tage Vare paa Templer og paa de fattige, Opretholdelse af Kirkeskoler og Missioner og forskellige andre Hensigter. Kirkens Præsident bærer Hovedansvaret for dette Fond. Der bliver holdt det mest nøjagtige Regnskab.

7. Hensigten med Tiendebetalingen er dobbelt: At velsigne det enkelte Individ og at understøtte Kirken. Med Hensyn til det første, læs hvad Herren siger til Profeten Malakias i Mal.

3: 10. Frelseren gentog det samme Lofte til Nephiterne, da han besogte dem. (III Nephi 24: 10.)

Velsignelsens Natur er maaske ikke altid den samme. For nogle bestaar den i materiel Rigdom og for andre i aandelig Begavelse, men for alle er det en bevidst Tilfredshed over at gore Guds Vilje.

8. Det vil blive en lykkelig Dag, naar alle vil betale deres Tiende, og Kirken vil have Midler til at bringe Barmhjertighedens Evangelium til Jordens Ender. Det er en frydefuld Tanke, at Mennesket virkelig er en Medarbejder af Herren.

9. Det vilde være umuligt at tænke sig en mere retfærdig Plan end Tiendeloven. Ifolge denne Lov har Enken, der betaler Tiende af sin aarlige Indtægt af, lad os sige 10 Dollars, opfyldt Loven ligesaa fuldt som den rige Mand, der betaler Tiende af sine Tusinder. Derfor er Forpligtelsen med Kirkens Opretholdelse fordelt i Forhold til Medlemmernes Evne til at betale, og Belonningen er fælles for alle. I Sandhed, intet kunde være mere i Overensstemmelse med Ret og Retfærdighed.

10. Tiendeloven er sandsynligvis den mest paalidelige Prøve for Soskendes Oprigtighed. Dersom en Mand regelmæssigt betaler en Tiendedel af sine Indtægter til Herren, er der liden Anledning til at tvivle paa hans Hengivenhed for Herren. Derfor er Opfyldelse af Tiendeloven et af de Principper, der bliver taget i Betragtning af Kirkens Autoriteter, naar det gælder at bestemme Medlemmernes Værdighed til visse Velsignelser, saadanne som Adgang til Templerne og Ophøjelse til ansvarsfulde Stillinger.

11. *Fasteoffer.* De Sidste Dages Hellige har en særlig Dag hver Maaned for Faste og Bon. Ved disse Anledninger bliver Medlemmerne bedt om ikke at nyde nogen Føde fra Lordag Aften og til Aftenmaaltidet Sondag. Paa denne Dag samles Medlemmerne i Almindelighed om Eftermiddagen til hvad der kaldes et »Fastemode«, hvor alle faar en Anledning til at bære deres Vidnesbyrd og paa andre Maader fortælle om Guds Godhed mod dem. Der hævdes, at baade aandelige og fysiske Velsignelser er en Folge af denne Skik.

12. De Sidste Dages Hellige plejer at betale, enten i Varer eller Penge, et Belob, der svarer til Værdien af de Maaltider, der er indsparet ved Fasten. Disse er de saakaldte »Fasteoffere« og benyttes hovedsageligt til at hjælpe de nodlidende i Grenen. Nogle af disse Fasteoffere bliver bragt til Fastemoderne, men andre Steder indsamler Diakonerne dem i Medlemmernes Hjem. I mange Grene er Fasteofferet imidlertid ikke tilstrækkeligt til at dække de trængendes Behov, men dersom alle Kirkens Medlemmer vilde gore deres Pligt i

denne Henseende, saa vilde der være tilstrækkeligt til alle saadanne Ting.

13. Den Kvindelige Hjælpeforening, som bestaar af Kirkens mere modne Kvinder, har ogsaa som et af dens Hovedformaal Omsorgen for de trængende, særlig maaske Mødre og Børn. Den modtager hovedsageligt dens Penge ved maanedlige Besøg i Hjemmene. Skønt de Beløb, som saaledes bliver indsamlet, i Almindelighed er smaa, saa kan der dog opnaas vidunderlige Resultater med disse Penge, naar de anvendes af disse erfarne Kvinder i Samarbejde med Biskoppen eller Grenens Forstander.

14. De Sidste Dages Hellige bygger smukke Modehuse, hovedsageligt paa Grund af deres Nyttighed og ligeledes paa Grund af den gavnlige Indflydelse, som Bygninger af denne Art har paa dem, der tilbeder i dem. De Fond, der benyttes til disse Bygninger, kommer i Stand ved Bidrag fra Folket og ved Tilskud fra Kirkens General-Autoriteter. Og her sørges der atter for, at de Bidrag, der ydes, staar i Forhold til Medlemmernes Evne til at give. Betalingen for Vedligeholdelsen er selvsagt en stadig Udgift og dækkes delvis ved lokale Bidrag.

15. Der er til Stadighed henholdsvis 2000 Missionærer i Missionsmarken. Udgifterne dækkes hovedsageligt af Missionæren selv eller hans Forældre, i Almindelighed de sidste. Det begynder ogsaa at blive mere almindeligt, at udvalgte Medlemmer af Grene eller Kvorummer betaler Udgifterne for Missionærer, som ellers ikke vilde være i Stand til at gaa ud. Medlemmerne af Wardet giver i Almindelighed tilstrækkeligt til at betale Missionærernes Rejse til deres Arbejdsmark, og Kirken betaler deres Rejse hjem. Det aarlige Udlæg for hver Missionær er i Almindelighed over 500 Dollars.

16. Medlemmerne af alle Hjælpeorganisationer yder fra 10 til 50 Cents pr. Aar for at dække de løbende Udgifter i deres Organisationer. Undertiden oprettes der specielle Fond, men Belobene er som Regel smaa.

17. Totalsummen af disse frivillige Gaver er ikke ubetydelig og kunde let blive betragtet som en Byrde, dersom Folket selv ikke af hele sit Hjerte var omvendt til Evangeliet. Men Sandheden er, at enhver sand Sidste Dages Hellig er rede til at vie alt, hvad han ejer til Herren. Hans store Maal er at holde Guds Befalinger og at fremme Kristi Kirkes Interesser, saa meget som det er muligt for ham. For ham er Penge blot et Middel til at gøre godt og skulde blive benyttet til dette Formaal, naar som helst der er en Anledning. Betalingen af

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

HAV MOD TIL AT TRODSE TRADITIONEN.

Af Ældste *John A. Widtsoe*, af de Tolvs Raad.

Verden skylder mest til de store og smaa Mænd, som i Sandhedens Navn har vovet at udfordre Traditionen.

Det skæve Taarn i Pisa, Italien, er 173 Fod hojt og har en vidunderlig Arkitektur, men paa Grund af en Fejl i Grundvolden staar det 13 Fod ud fra Vertikallinien. Enhver Skoledreng véd, at fra Toppen af dette Taarn kastede Galilæi Sten af forskellige Storrelse og fandt, at de naaede Jorden paa samme Tid. Dette ophævede den aarhundredgamle Teori, at et tungt Legeme falder hurtigere gennem Rummet end et let. Vi véd nu, at Tyngdekraften virker paa samme Maade paa alle Slags Stoffe. Grunden til, at en Fjer falder langsommere til Jorden er, at den i Forhold til sin Vægt har en stor Overflade til at yde Modstand mod Luften.

Modig og intelligent bestod Galilæi Sandhedens Prove med andre vel prøvede Traditioner og viste, at de var fejlagtige. Som Lon for hans Anstrengelser blev han sat i Fængsel og vanæret af Tidens traditionsbundne Ledere. Men hans Arbejde er blevet Grundvolden for vort fornuftsmæssige Studium af Universet. Fra Galilæi daterer vi i Almindelighed den moderne Videnskabs Begyndelse. Pisa og Florens, de Byer, hvor han tilbragte det meste af sit Liv, søger nu at overgaa hinanden i at hædre hans Minde.

Paa den offentlige Plads i Genua, 120 engelske Mil nord for Pisa staar et mægtigt Mindesmærke for Christoffer Kolumbus, et af de mægtigste i Verden. Kolumbus tilbragte sin Ungdomsaar i Genua og dromte store Dromme der. Nogle faa Mil længere nord er der en lille Landsby, der praler af, at Kolumbus blev fodt der. Og dog, da han udfordrede den geografiske Tradition i den Tid, blev han forhaanet af sine Landsmænd; og endog da han havde opdaget Amerika, forte Jalousi og Misforstaaelse ham i Fængsel og gjorde ham til en nedbrudt Mand. Ikke desto mindre kan den store Tidsalder af geografiske Opdagelser godt blive dateret fra Kolum-

bus. Historien om menneskelig Fremgang er blot det samme som Beretningen om Mennesker, der har elsket Sandheden fremfor alt andet, og som har afslaaet at blive bundet af upaalidelige Traditioner, hvor kraftige end deres Talsmænd kan have været.

Dette er en velkendt Tanke for Sidste Dages Hellige, men det er en, som aldrig bliver gammel. Det gengivne Evangeliums hele Budskab indeholdes i dets Kald til Sandhedens Banner. Sandhedens Lys maa lede ethvert menneskeligt Væsen, dersom man ønsker Sikkerhed for Sjæl og Legeme. At følge en anden Person, tankeløst og i Mørke, er uværdigt for et intelligent Menneske og fører i Almindelighed til Elendighed. Kun paa Grundlag af aandelig saavel som fysisk Sandhed kan Verden opnaa dens inderligste Ønsker.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opfordrer alle Mennesker til at prøve deres Livs Traditioner ved Hjælp af Sandhedens Maalestok; at undersøge for sig selv Nødvendigheden af de Lærdomme, som er blevet forkyndt til dem, og at sætte Sandheden som deres første Maal. Dersom dette bliver gjort, vil det gengivne Evangeliums Sandhed nødvendigvis blive oprettet i Menneskenes Hjerter.

(Fortsat fra Side 397.)

frivillige Gaver er derfor ikke blot en Pligt, men en Fornøjelse med fuld Overbevisning om Belønning.

Spørgsmaal.

1. Nævn nogle af de uheldige Sider ved at foretage Indsamlinger i offentlige Møder eller Forsamlinger.
2. Hvorfor er Tiendeloven et retfærdigt Finanssystem?
3. Diskuter Systemet med »Faste-Offere«.
4. Hvorledes vil Overholdelsen af disse forskellige Principper hjælpe til at udvikle os som Individer?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

11. September.

FORTÆLLINGEN OM DEN BARMHJERTIGE SAMARITAN.

Hjemmestudium: Luk. 10: 25—37.

Jesus undlod aldrig at benytte en Anledning til at undervise dem, som var nær ham, og han ophørte aldrig med at undervise sine Apostle angaaende Rigets Sandheder og Skønheder. Før Apostlene drog ud paa en af deres Missionsrejser,

gav Jesus dem nogle meget tydelige Instruktioner, hvoraf det meste blev hørt af mange, der var til Stede. Blandt Tilhørerne var en Lovkyndig, en, der ved Oplæring og Profession skulde have kendt Loven og alle Kirkens Krav. Han havde hørt Jesus forklare mange af Faderens Lærdomme, og han forstod dem maaske bedre end de fleste andre, der var til Stede ved denne Lejlighed. Men ligesom saa mange andre ønskede han at vise sin Lærdom og maaske fange Jesus ved et eller andet Spørgsmaal og saaledes gøre Mesteren forlegen.

Jesus kendte denne Mands Hensigt, og han vidste ogsaa, at han var lærd, saa da han blev spurgt: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt Liv?« svarede han med et andet Spørgsmaal: »Hvad staar der skrevet i Loven? Hvorledes læser du?« Meget hurtigt kom Svaret: »Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, og med hele din Styrke, og med hele dit Sind; og din Næste som dig selv.«

»Du har svaret rigtigt,« sagde Jesus, »gør dette, saa skal du leve.« Denne Mand var ligesom mange af os. Han vidste, hvad han skulde gøre, men han saa efter en eller anden Undskyldning for at undgaa Arbejde eller at maatte gøre noget, der vilde bringe nogen Forandring i hans daglige Liv, og for at finde nogen Retfærdiggørelse, spurgte han: »Hvem er da min Næste?«

Han var maaske villig til at adlyde Lovens Bogstav, men han var en Jøde, og ligesom de øvrige Jøder ansaa han sig selv for at være meget bedre end andre Folk, som boede i Byer rundt om. Der var Samaritanerne, som af Jøderne blev betragtet som ikke meget bedre end besværlige Hunde. Deres Had var saa bittert, at naar de havde Anledning til at rejse, vilde de ikke benytte den fine Landevej, som Romerne havde bygget gennem Samaria, men de benyttede den daarlige og usikre Landevej, der gik forbi Jeriko. Denne Vej var og er endnu kendt som den »Blodige Vej« paa Grund af de mange, som er blevet dræbt paa denne Vej. Jesus kendte Jødernes Følelser angaaende disse Ting, han kendte Vejen til Jeriko, vidste hvem der rejste paa den, og hvad der skete, og derfor benyttede han som den gode Lærer, han var, disse Ting i sine Lærdomme til den lovkyndige.

Langs denne »Blodige Vej« rejste der en Mand. Han blev overfaldet af Røvere, der endog tog hans Klæder, og efter at de havde slaaet ham meget haardt, lod de ham ligge blødende og lidende ved Vejkanten. Medens han laa der i denne ynkelige Tilstand, saa han en Ven, der nærmede sig. Nu vidste han, at han vilde faa Hjælp, thi den Mand, der nærmede sig, var en Præst, en, der sagde, at han elskede Gud, en, der betjente Guds Børn og belærte andre om Guds Veje. Han vilde

sikkert standse og hjælpe en saaret Mand. Men hans Haab blev snart tilintetgjort, for denne selvretfærdige, jodiske Præst trak sin Kjortel om sig, som om den stakkels Rejsende var en eller anden farlig Pest, og skyndte sig videre.

Men hans Skuffelse gik atter over til Haab, thi en anden Mand nærmede sig, og det var ogsaa en god Mand. Han var en Levit, ogsaa en Præst, som forkyndte Herrens Lov og Ord og forrettede i de hellige Ordinancer. Men der staar ogsaa om denne Mand, at han gik forbi paa den anden Side af Vejen.

Haabet svandt. Skuffet og lidende laa han og ventede paa Døden paa dette ensomme Sted. Men endnu en Gang vaagnede Haabet op, thi atter fik han Øje paa en Rejsende. Men saa snart som den Rejsende kom nærmere, opgav den saarede Mand alt Haab. Thi denne Mand var en Samaritan, en af disse forhadte og foragtede. Af ham kunde han ingen Hjælp vente. Naar to jodiske Præster havde afslaaet at hjælpe ham, saa kunde der intet forlanges af denne vantro.

Men hvad skete? Samaritanen standsede. Han havde set den lidende Jode, og han »ynkedes inderligt over ham«. Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og god Olie og Vin deri, loftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberg og plejede ham. Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: »Plej ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igen.«

Efter at Jesus havde fortalt Beretningen, spurgte han den lovkyndige, hvem han mente, der havde vist sig som den saarede Mands Næste, og han svarede: »Den, der viste Barmhjertighed mod ham.« Jesus sagde: »Gaa du hen og gør ligesaa.«

Samaritanen havde gjort, som Jesus havde forkyndt. At elske Gud var at elske hans Børn. Hvorledes?

Den forhadte Jode var i Nød. Han led og var ude af Stand til at hjælpe sig selv. I denne Nødens Time glemte Samaritanen det gamle Had og gjorde saadanne Ting for en Fjende, som hverken Præsten eller Leviten vilde gøre for en Landsmand. Han var i Sandhed en Næste, der elskede sin Næste og gav Afkald paa sit eget Velvære for at hjælpe en, der var i Nød.

Spørgsmaal.

1. Hvad var den lovkyndiges første Spørgsmaal?
2. Hvorledes besvarede han sit eget Spørgsmaal?
3. Hvorledes besvarede Jesus den lovkyndiges andet Spørgsmaal?
4. Vis hvorledes denne Beretning illustrerer det andet store Bud.
5. Giv Illustrationer fra egen Erfaring.

18. September.

JESU OMSORG FOR DE VILDFARNE.

Hjemmestudium: Lukas 15. Kapitel.

Jesus havde ved mange Lejligheder forklaret, at hans Evangelium var for alle Guds Børn og ikke alene for Jøderne, som ansaa sig for at være bedre end nogen, som havde levet paa Jorden. Jesus havde prædiket for dem, som af Joderne blev anset for at være uværdige. Han havde helbredet dem, som var syge, og som af Joderne blev anset for at være urene. Tolderne, som Jesus omgikkes med, og til hvem han forkyndte Rigets Evangelium, var lejede af den romerske Regering og skulde indsamle Skat og Told af hele Folket. Af Jøderne blev de betragtede som noget af det aller laveste og ondeste, som fandtes, og næsten som om de havde apostaseret fra deres Fædres Tro.

Man kan derfor ikke undre sig over, at Farisæerne og de Skriftlærde kritiserede Jesus, fordi han omgikkes med disse Folk. Svarede Jesus nogensinde skarpt paa deres Kritik? Nej. Han vidste, at mange af dem ejede Faar, og at de, dersom de mistede et Faar, straks gik ud for at lede efter det. De 99 skulde ikke blive forsomt. De var hjemme i Folden, havde nok at spise og et varmt Sted at sove, men der var et Faar, som var alene ude i Kulden, og som maaske var i Fare, og Hyrden kunde ikke hvile, for han havde fort det trygt hjem igen. Jesus paamindede Farisæerne om, at der ikke var én iblandt dem, som vilde forsomme endog ét Faar. Saaledes var det ogsaa med Gud. Hans Evangelium var for alle hans Børn, og de, som var kommet bort fra Hjemmet og havde veget bort fra den rette Sti, skulde lære om Evangeliet, og gennem dets Indflydelse skulde de bringes tilbage til Retfærdighedens Fold. Ligesom Faarehyrden frydede sig over det tabte Faar, der var kommet tilbage, saaledes glædede vor Himmelske Fader sig ogsaa over et af hans vildfarne Børn, der var kommet tilbage til Retfærdighedens Sti.

Ved denne Anledning lærte Jesus dem en anden smuk Lektie. Alle, som i det hele taget kender nogen af Bibelens Historier, har hort om »Den fortabte Søn«. Denne Dreng havde, ligesom saa mange andre, faaet Lyst til at forlade Hjemmet og »se Verden«. Han vidste, at efter den jodiske Lov vilde han være berettiget til en vis Del af sin Faders Ejendom, naar denne dode, og han bad, om han ikke maatte faa den nu. Hans venlige og gode Fader gav tilsidst sit Samtykke. Sønnen fik sin Del og forlod Hjemmet. Saa længe hans Penge varede, havde han mange Venner, thi den Gang som nu var der Folk, der var villige til at have som Ven enhver,

der havde Penge og vilde spendere disse Penge for deres Fornøjelse. Denne Dreng fandt mange saadanne Venner, og for en Tid nød han Livet. Men snart var alle hans Penge opbrugt, og da fandt han, at alle hans Venner, som han havde været saa villig til at anvende sine Penge paa, var de første til at vende ham Ryggen. Saaledes er det altid med dem, som kun er Venner af vore Penge og ikke af os selv.

Nu var denne Dreng i et fremmed Land, træt, hjemløs og hungrig. Hjemme kunde han have været Herre over sin Faders Hus og haft mange Tjenere under sig. Her maatte han søge efter Arbejde, og det Arbejde, han fik, var det laveste, en Jøde kunde blive sat til at gøre, nemlig at vogte Svinene og sørge for, at de fik deres Føde i den rette Tid. Det, han tjente, var saa lidt, at han ikke en Gang kunde faa nok til at spise sig mæt, og var glad til, dersom han kunde faa mætte sig af den samme Føde, som Svinene fik.

Han tænkte paa det, han havde forladt — et godt Hjem og en kærlig Fader, hvis Tjenere havde meget bedre Kost og nok til at spise sig mæt, og var glad, dersom han kunde faa mætte sig af den Føde, Svinene fik. Han indsaa, hvor forkert han havde handlet, han angrede, hvad han havde gjort, og besluttede at vende hjem og bede om sin Faders Tilgivelse og bede om, han vilde give ham Arbejde som en af hans Tjenere, thi han følte, at han ikke længere var værdig til at kaldes hans Søn.

Beretningen fortæller videre, hvorledes Faderen løb ham i Møde og faldt ham om Halsen, endnu før han naaede hjem. En Fest blev afholdt, og alle Venner og Naboer blev indbudt for at glæde sig over, at den tabte Søn var kommet hjem igen. Ligesom en jordisk Fader kan tilgive og fryde sig, naar et tabt Barn kommer hjem, saaledes vil ogsaa Gud, vor Himmelske Fader, og hans Engle fryde sig, naar et af hans Børn opdager sin Svaghed og beslutter at leve i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Lærdomme.

Spørgsmaal.

1. Til hvem bragte Jesus Evangeliet?
2. Hvorfor kritiserede Farisæerne Jesus?
3. Hvad forkyndte Jesus som Svar paa deres Kritik?
4. Hvad er »en fortabt Søn«?
5. Hvilket af Evangeliets Principper opfyldte den fortabte Søn, for han vendte hjem?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

11. September.

KORLEKTIE.

»Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren, din Gud, er med dig paa al din Vej, som du skal vandre paa.«

JOSVAS KALD.

Tekst: IV Mosebog 23: 12—13; V Mosebog 1—11 Kap. og 29—34 Kap.

Har du nogensinde iagttaget et lille Barn, som forsoger at gaa op ad Trappen helt alene? Det kalder maaske paa en eller anden til at hjælpe sig. Dersom ingen kommer, hvad gor det saa? Naar det har provet atter og atter, faar det Styrke og Kraft til at gore det alene.

Israels Born var ligesom smaa Born. De havde meget at lære. De provede at gore, hvad der var Ret, og de stolede paa Herren. Undertiden glemte de Herren, og hvorledes han havde hjulpet dem, og gjorde hvad der var forkert. Saa prøvede de igen, og denne Gang lykkedes det for dem.

Undertiden naar de rejste, modte de andre Mennesker, men tit modte de ingen. Undertiden kom de forbi Byer, og naar Menneskene i disse Byer saa den store Folkeskare drage forbi, tænkte de: »Hvem er disse Mennesker? Er de kommet for at tage vor By og vor Mad fra os?« Efter at de havde rejst i næsten 40 Aar, kom de nær andre Menneskers Hjem. De kom i Nærheden af det Land, som Herren havde lovet skulde blive deres. Men de Folk, som boede der, onskede ikke altid, at de skulde vandre gennem deres Byer eller slaa Lejr i Nærheden af deres Hjem. Naar der kommer Hundreder og atter Hundreder af Mennesker forbi, saa vilde der være stor Sandsynlighed for, at de gjorde megen Skade. Tror du ikke?

Men dette Folk var Herrens Folk. De troede paa ham og bad til ham. De andre Nationer gjorde ikke. Saa Herren tog Vare paa sit Folk. For længe siden havde Herren straffet dem for at lære dem at gore det, som var rigtigt. Han havde ladet dem vandre omkring saa længe, at alle de, der var voksne, da de kom ud af Ægypten, var blevet saa gamle, at de var dode. Nu ventede Herren, at disse yngre skulde have Mod til at gore, som han fortalte dem. Moses var endnu hos dem. Og det var ogsaa de to Mænd Kaleb og Josva, som havde vovet at fortælle Sandheden. Men Aaron og hans Soster Miriam var gaaet hjem til Himmelen med saa mange andre.

Da Herrens Folk kom nær andre Mennesker, haabede Herren, at de vilde blive stærke nok til at have Tro paa, at han

vilde hjælpe dem til at komme ind i det forjættede Land. Naturligvis kunde Gud ikke hjælpe dem, hvis de ikke selv hjalp lidt til. Dersom det var nødvendigt, ønskede han, at de skulde være tapre nok til at kæmpe mod de Mennesker, som kom i Vejen for dem.

En Dag begyndte de at gaa fremad, men nogle krigerske Stammer bestemte sig til at standse dem. Krigerne stillede sig midt i Vejen for dem og fortalte dem, at de ikke kunde komme videre. Moses kaldte Josva til at lede Folket i Kamp mod dem. Josva og hans Soldater kæmpede hele Dagen og vandt Kampen. Gud hjalp dem, thi de havde aldrig kæmpet for, og han vidste, at de kæmpede for det, som var ret.

En Dag talte Herren til Moses. Han bad ham at gaa op paa Bjerget for at se ind i det forjættede Land. Han fortalte Moses, at nu var Tiden kommet for ham til at forlade denne Jord. Moses var vant til at gøre, som Faderen ønskede, saa han beredte sig til at forlade denne Jord. Han ønskede, at Gud skulde give Israels Børn en ny Leder. Han vilde ikke, at de skulde være ligesom en Hjord uden Hyrde. Saa vor Himmelske Fader fortalte ham, at han skulde lægge sine Hænder paa Josvas Hoved og velsigne ham. Han skulde blive den nye Leder. Moses kaldte sit Folk sammen og talte til dem. Han bad dem at erindre de mange Gange, Herren havde velsignet dem. Han gentog alle de Ti Bud for dem. Han sagde, at de skulde lære deres Børn at adlyde Herren. Han lovede dem, at dersom de vilde adlyde Herren, saa vilde de snart komme ind i det forjættede Land. Dette var det Land, som Gud havde lovet deres Fædre, Abraham, Isak og Jakob.

Derpaa kaldte han Josva frem. Han lagde sine Hænder paa ham og velsignede ham. Hele Folket saa ham og hørte, hvad han sagde til Josva. Han sagde: »Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren, din Gud, er med dig paa al den Vej, som du skal vandre paa.« Og han lovede ham, at Herren ikke vilde svigte ham og ikke forlade ham, men gaa foran ham og vise ham Vej. Derpaa velsignede han Folket og gav hver af de tolv Stammer en speciel Velsignelse. Han lavede en Lovsang, som Folket skulde lære og ogsaa lære til deres Børn. Han ønskede ikke, at Børnene skulde glemme, hvor god Herren havde været mod deres Fædre. Han skrev alle Guds Love ned for dem. Han lagde disse Skrivelser i Pagtens Ark, saa at Israels Børn kunde læse dem i kommende Dage.. Derpaa gjorde Moses atter, som Herren havde fortalt ham, at han skulde gøre. Han gik op til Toppen af Nebo Bjerg og saa ind i det forjættede Land. Der døde han paa Bjerget, og Herren tog Vare paa hans Legeme. Denne gode Mand, som havde vandret og talt med Herren, naaede at blive 120 Aar gammel.

Næste Gang vil vi høre, om Josva var tapper nok til at gøre de Ting, han blev bedt om.

---

18. September.

KORLEKTIE.

»Vi vil gøre alt det, som du har bedt os om, og vi vil gaa til alt, hvortil du vil sende os.«

ISRAELITERNE GAAR OVER JORDAN.

Tekst: Josva 1, 2, 3, 4.

Da Gud kaldte Josva til at blive den nye Leder for Israels Børn, sagde han, at han skulde være stærk og have Mod til at gøre, hvad der var ret. Han lovede, at dersom de vilde holde hans Befalinger, skulde det gaa dem godt. Han sagde: »Vær frimodig og stærk. Forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren, din Gud, er med dig paa al din Vej, som du skal vandre paa.«

Efter at Moses var gaaet hjem til Himmelen, fortalte Herren Josva, at han skulde lede sit Folk over Jordans Flod. Josva vidste, at det vilde blive et vanskeligt Arbejde. Der var Bjerge, de maatte over, og der var store Hære at kæmpe mod. De Byer, han maatte indtage, havde høje, brede Mure omkring sig, og der stod Vagter i Portene. Men han var stærk og fuld af Mod, som Gud havde sagt, at han skulde være. Han sendte sine Embedsmænd for at fortælle Folket, at de skulde berede Føde, for om tre Dage skulde de gaa over Jordans Flod ind i det forjættede Land.

Folket lyttede til det, han sagde. De svarede: »Vi vil gøre, som du har bedt os, og vi vil gaa til alt, hvortil du vil sende os.« Josva sendte nogle Mænd ind i Byen Jeriko for at finde ud, hvorledes de bedst kunde indtage Byen. Disse Mænd gik ind i Byen. De fandt, at det var en smuk By, men at dens Mure var meget stærke. De var saa brede, at der var bygget Huse oppe paa Murene. Folket i Byen var bange for Israels Børn. De havde hørt om de vidunderlige Ting, Herren havde gjort imod dem.

Da Mændene kom tilbage fra Jeriko, havde Josva delt sine Mænd i Kompagnier og havde flyttet Lejren. Baade Mennesker og Dyr stod nu i Nærheden af Jordans Flod. De kunde se det brede Vand, som de skulde gaa over. Der rasede en stærk Storm. Folket maa naturligvis have undret sig over, hvorledes de skulde blive i Stand til at gaa over denne Flod.

Josva havde allerede fortalt dem, at Pagtens Ark skulde komme først i Processionen. Arken var en Kiste af Træ, dæk-

set med Guld. Den indeholdt de Tavler, hvorpaa de Ti Bud var skrevne, og ligeledes de andre dyrebare Skatte, som Folket havde. Folket troede paa Josva. De vidste, at Gud havde valgt ham til at være deres Leder. Og derfor gjorde de, ligesom han havde fortalt dem.

Josva fortalte dem, at denne Dag skulde de vide, at den levende Gud var nær dem. Han vilde holde Flodens Vande tilbage, saa de kunde gaa over. Da Josva var færdig med at tale, bød han Præsterne, som bar Arken, om at gaa ud i Vandet. Da de alle havde deres Fødder i Vandet, skete det, som Josva havde sagt, at Vandet holdt op at rinde paa dette Sted. Derpaa gik Josva over med Spydet i sin Haand. Bag ved ham kom 40 Tusinde kampberedte Mænd. Resten af Folket kom efter. Alle gik over Floden paa den tørre Grund. De havde intet at frygte. Deres Gud var med dem.

Medens Israels Børn gik over, kaldte Josva 12 Mænd til sig. Der kom en Mand fra hver Stamme. Deres Leder sagde, at de skulde bygge en Høj af 12 Sten i Floden nær det Sted, hvor Præsterne stod. Dette gjorde de. Derpaa tog hver Mand en anden Sten paa sin Skulder og bar den til Lejren. Af disse Sten byggede de et Mindesmærke. Det skulde minde dem og deres Børn om, at Gud holdt Jordans Vande tilbage for dem.

Da de alle var kommet trygt over, sagde Josva, at Præsterne skulde komme ud af Floden. De kom langsomt, bærende Arken med dens dyrebare Indhold. Da de naaede Land, kom Flodens Vand styrtende frem igen. Og snart var Floden ligesaa fuld af Vand som før.

---

25. September.

KORLEKTIE.

»Adlyd Herren. I Provelsens Tid vil han vise Vejen og staa os bi.«

JERIKOS FALD.

Tekst: Josva 5, 6.

Denne Gang skal vi tale om en underlig Kamp, som Herren hjalp Israel til at vinde. Nu da Israels Børn var kommet til det forjættede Land, syntes det, som om de maatte kæmpe hele Tiden, for at de kunde faa Lov til at blive der. Folket, som havde boet i dette Land, troede ikke paa Herren. De bad til Guder af Træ og Sten. De var Krigere og var villige til at kæmpe, saa at de kunde blive denne store Folkeskare kvit. De ønskede at have dette Land for sig selv. Vor Fader i Himmelen onskede ikke, at hans Folk skulde blive sendt bort

fra dette Land. Det havde taget dem 40 Aar at komme derhen. Han onskede heller ikke, at de skulde blive Venner med dette Folk. Dersom de blev Venner med dette Folk, kunde de maaske glemme deres egen Gud og begynde at tilbede Guder af Træ og Sten, ligesom dette Folk gjorde. Og dersom de gjorde det, kunde de aldrig gore det Arbejde, som vor Himmelske Fader onskede, at de skulde gøre. Saa der var intet andet tilbage for Israels Born at gore end at kæmpe mod dette Folk, saa at de kunde komme til at bo i det forjættede Land.

Saa snart som de var kommet over Floden Jordan, begyndte de at holde Paaske. Det var nojagtigt 40 Aar siden, de forlod Ægypten sammen med Moses. Ved denne Fest erindrede de, hvorledes Dodens Engel var gaaet deres Dore forbi den Nat, da den ældste Son blev dræbt i alle de ægyptiske Familier.

Det var saa længe siden, at det kun var Josva og Kaleb, der kunde erindre den Tid, da de forlod Ægypten. De behovede en saadan Fest, saa at de og deres Born kunde faa at vide, hvor naadig Herren havde været mod dem. Paa Festens Dag spiste de usyret Brod og Korn. Tænk paa, hvor godt disse Ting maatte smage dem. Husk, at de i 40 Aar havde spist Manna, fordi de ikke kunde faa noget Korn eller Brød. Nu var de i det forjættede Land, og der kunde de faa Fode, saa Gud gav dem ikke Manna mere.

Josva, deres Leder, var en Soldat. Han vidste, at Gud havde kaldet ham til at lede Israels Born i Kamp. Han vidste, at de var nær Jeriko, en By, som de maatte tage. En Dag gik han alene ude for at se paa Byens hoje Mure og Taarn. Han sagde til sig selv: »Hvorledes kan jeg tage denne By, som er saa godt befæstet?«

Pludselig stod der en Mand med et draget Sværd ved hans Side. Josva spurgte, om han var en Fjende. Manden, som lignede en Engel, sagde, at han var kommen fra Gud. Josva bojede sig dybt for ham og bad ham om at give sit Budskab. Personen bad Josva at tage sine Sko af, thi det Sted, han stod paa, var hellig Jord. Da Josva havde gjort dette, fortalte Manden ham, hvorledes han skulde indtage Jeriko.

Da Folket saa, at Israels Born lejrede sig nær Byen, lukkede de alle deres Byporte. Vagtmændene vilde ikke lade nogen komme ud af Byen. Ingen maatte heller komme ind i Byen. De sagde til hinanden: »Disse Mennesker kan ikke tage vor By. Den har stærke Mure.« Og dog var de bange i deres Hjerter. De havde hort, hvorledes Gud i Himmelen tidligere havde hjulpet Israels Børn.

En Dag kaldte Josva hele Folket sammen. Han fortalte dem, hvorledes Herren onskede, at de skulde tage Jeriko. De

skulde danne en lang Procession. Først skulde Soldaterne gaa med deres Leder, Josva. Derefter skulde syv Præster med Basuner marchere foran de Præster, som bar den hellige Ark. Bagefter skulde alle de øvrige Mænd samt Kvinderne og Børnene komme. Ingen af dem skulde sige et Ord. De skulde marchere i Tavshed, indtil Josva sagde, at de skulde raabe. Og da skulde de raabe af al Kraft.

Denne Procession skulde marchere rundt om Byen en Gang hver Dag i seks Dage. Den syvende Dag skulde de gaa rundt om Byen syv Gange. Og naar dette var gjort, skulde Basunerne blæse højt, og alt Folket skulde raabe. Og naar de gjorde dette, fortalte Josva dem, vilde alle Byens Mure styrte ned til Jorden. Og saa skulde alle Mænd styrte ind i Byen. Var ikke dette en underlig Maade at indtage en By paa?

Josva fortalte dem, at ingen Mand skulde tage noget til sig selv fra Byen. Alt, hvad de fandt af Guld eller Sølv eller Jern eller Messing, skulde tilhøre Herren for alt Folket.

Og dette gjorde de, hver Dag, nøjagtigt som de var sagt. Og den syvende Dag gik de syv Gange rundt. Da Josva gav Signalet til Præsterne, blæste de haardt i Basunerne, og hele Folket hævede et højt Raab. Da faldt alle de mægtige Mure til Jorden, ligesom et Jordskælv havde rystet dem.

Israels Børn styrtede ind — thi Herren havde givet dem Byen.

MINDEHAL BYGGET FOR ANDREW JENSON.

En Mand, hvis hele Liv har været viet til det historiske Arbejde, har faaet sin Livsdrøm realiseret. En Mindehal er blevet bygget for Andrew Jenson, assisterende Historieskriver, hvor han haaber at hans Livs Værk skal blive tilgængeligt for Offentligheden og for Kirkens hele Medlemsskab.

Arbejdet med Bygningen er nyligt blevet fuldført, og de næste faa Maaneder vil blive viede til at anbringe de forskellige Materialer, som nu befinder sig i et brandsikkert Hvælv i Hr. Jensons Hjem, paa de rigtige Steder i den netop fuldførte Mindehal.

Bygningen er en to-etages, brandsikker Murstensbygning. Den indeholder et Kontor, et Forelæsningsværelse med Siddepladser for 100 Personer og seks Værelser for Udstillingsformaal. Den er beliggende bagved Hr. Jensons Hjem, 154 North Second West Street.

Alle de værdifulde Optegnelser, som er blevne samlede af Hr. Jenson under hans 34-aarige Virksomhed som assiste-

rende Historieskriver for Kirken, og som ikke er blevet benyttet for at fuldstændiggøre Samlingerne i det historiske Bibliotek, vil blive anbragt i denne nye Bygning. I Tillæg til de samlede Historier angaaende Kirkens Missioner, Grene, Stave, Ward, Byer og andre Afdelinger for Historieskriverens Kontor har Hr. Jenson samlet meget Materiale af stor Interesse, under sine mange Rejser, som har taget ham to Gange rundt hele Jorden, og til alle Kirkens Missioner med Undtagelse af Missionen i Syd-Afrika.

Disse interessante Ting vil, tillige med en Række Minder fra Pionertiden og andre historiske Minder, danne Grundlaget for Mindehallens Indhold. Et stort Relief-Kort, der viser Mormon-Pionerernes Færd, bliver lavet og vil optage hele Forvæggen i Forelæsningsværelset.

Denne nye Hal, som over Hovedindgangen har Ordene »Andrew Jenson, Memorial Hall« (»Andrew Jenson, Mindehal«), vil blive indviet den 11. December 1932 paa Hr. Jensons 82-aarige Fodselsdag. (Fra »Deseret News«.)

PRØV HERREN.

Kort efter, at jeg var blevet Medlem af Kirken, erindrer jeg, at en af Ældsterne forklarede Tiendeloven for mig. Jeg fortalte ham den Gang, at jeg ikke kunde se, hvorledes jeg skulde blive i Stand til at adlyde denne Lov, da jeg behovede hver eneste Øre, jeg tjente. Men jeg underkastede imidlertid Loven en Prøve og blev meget forbavset over at finde, at de ni Tiendedele af Pengene af en eller anden Grund syntes at vare meget længere, og jeg kunde kobe meget mere. Herren har i Sandhed velsignet mig, og jeg finder, at jeg ved at betale en ærlig Tiende, oger baade min Tro og min Kundskab angaaende Evangeliet. Herren svigter aldrig nogen, som har Tillid til ham.

INDHOLD:

Flere Beviser	387	Redaktionelt	398
Præstedømmet	389	Lektier for Børneklasser	399
Den Danske Mission	389	Mindehal bygget for Andrew Jenson	409
Hjemmet	391		
Frivillige Gaver	394	Prøv Herren	410

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.